

DÉLMAGYARORSZÁG

SZEGED. Szerkesztőség: Somogyi ucca 22. I. em. Telefon: 23-33. - Kiadóhivatal: Kölcsház utca 11. és legyiroda: Aradi ucca 8. Telefon: 13-06. - Nyomda: Löw Lipót ucca 19. Telefon: 26-34. Távirati és levélcím: Délmagyarország Szeged.

Vasárnap, 1931 május 24
Ara 24 fillér
VII. évfolyam, 116. szám

ELŐFIZETÉS: Havonta helyben 3.20, vidéken és Budapesten 3.60, külföldön 6.40 pengő. - Egyes szám ára hétköznapi 10, vasár- és ünnepnap 24 fill. Hirdetések felvétele tarifája szerint. Megjelentek hétfő kivételével naponta reggel.

Tüzes nyelvek

Minden jel arra mutat, hogy a kormány megrendezi a magyar politikai élet pünkösdi-jét. Ötödfeleve rozsdásodnak és penészednek a kortések nyelvei, melyeket most a Ház felosztásáról terjesztett hírek egyszerre szolgálatlanságra rendeltek be. Most a szervilizmus kohójában kifényesítik és izzóvá teszik a nyelveket, hogy azután elinduljanak a választási harcra.

Elindulnak majd megtanítani minden népet arra, hogy amit a kormány kíván, azt az ország kívánja s amit a kormányzat a maga uralmi érdekeire kedvezőtlenül tart, az romlásba vinné az országot is. Titkos választójog csak azoknak nem kell, akik csupán ellenőrizhető, befolyásolható, szabadságtól megfosztott szavazók támogatására számíthatnak, — a fürge s alkalmi izzításnak kitett nyelvek nyomban megkezdik munkájukat s el akarják hitetni, hogy az ország érdeke a nyílt szavazás, mert az ország becsülete, az ország jóhíre követeli azt, hogy ne Oroszországban legyen egyedül nyílt a választás. A közszabadságok kiterjesztésétől csak azok félhetnek, akiknek okuk van félni a szónak és írásnak igazságától, az esküdszék csak azoknak nem kell, akik a polgári lelkiismeretet, a polgárság életismeretét ki akarják rekesztetni az igazságszolgáltatás tényezői közül. — a parázson izzított nyelvek azonban működésbe jönnek s azt hirdetik, hogy nincs országromlás és társadalom dúlóbb méreg, mint a szabadság s a nép üdvét nem szolgálja semmi jobban, mint a megaranyozott bilincs.

Választásra készülünk, — most lesz szüretje a duplán köszörült s pecsenyegőzőn izzított nyelveknek. Ez a szegény ország az Igéret földje lesz. Az izzó nyelvek Igéret-szimfóniája fel fog harsanni hegyeken és völgyeken, be fogja tölni a vigasztalásra szomjas füleket, a sajtó rádióján keresztül fog majd megszólalni »palotákban és kunyhókban«, áthatol sziklákon és falakon s nem lesz más rendeltetése, csak az az egy, hogy megfessze az ítéletet. Hány ilyen Igéret-szimfóniát játszottak el a tüzes nyelvek az elmúlt szegedi választáson is. Hallottunk szimfóniát az algyői hidról, a duna—tiszai csatornáról, a szegedi körvasutról, mely percek alatt hozta volna ide Félégyháza, Szentés és Hódmezővásárhely népét, fuvarmérséklésről, mely olcsóbbá teszi a szegedi életet, — mindez a választások előtt úgy lebegett a szegedi polgárság képzelete előtt, mint az élő valóság káprázata, mint amiből hónapok alatt csatorna lesz és hid, forgalom és olcsóbbodás. A választások után azonban már csak »tanulmány tárgyává« tették a gyönyörű terveket, megfontolás tárgyává tették a kápráztató ígéretek s »az érdelemleges intézkedések előtt szükséges előtanulmányokat« végeztették el azokkal a tervekkel, melyeket élő valósággént, anyagi fedezettel bíró elhatározásként hirdettek a politika tüzes nyelvei. Mintha csak azért nem építették meg az algyői hidat, azért nem kezdték a duna—tiszai csatorna megépítéséhez, azért nem indították meg a szegedi körforgalmat s azért nem szállították le a fuvardíjakat, hogy legyen mit ígérni ezen a választáson is, legyen mit harsogni a tüzes nyelveknek most is s legyen mit ellefejtetni a választások után a tüzes nyelvek hidegen számító tulajdonosainak.

A magyar polgárság azonban megunt a naíva szerepkörét a közélet szabad színpadán. A magyar polgárság tragikus hős lett, a magyar polgárság szembe akar szállni azzal a világrenddel, mely csak válságot ígér és kenyértelenséget ad s a magyar polgárság szembe akar szállni azzal a dramaturgiai törvénnyel is, mely bukást jövendő a világrend támadójának. A magyar polgárság kinőtt a hiszékenységek gyermekeipőjéből, — a tüzes nyelvek szónokolhatnak, a tüzes nyelvek ígérgethetnek, a tüzes nyelvek fenyegethetnek,

a magyar polgárság oda fog állani, ahová érdekei állítják s ahová a nemzet érdeke s az ország jövendője parancsolja. A magyar polgárság jól tudja, hogy szabadság nélkül nincs élet, hogy a szabadság a polgári élet vitaminja, ami nélkül elsoványod, elcsenevész, elpusztul. A polgárságot a tüzes nyelvek nem vezethetik tovább ingoványokba, a polgárság annyit tanult ezekben a válságos, baljós időkben, hogy életérdekeinek kell engedelmessé válnia. Szabadság nélkül nincs polgárság és polgárság nélkül nincs szabadság.

A szegedi liberális polgárság szombaton újból hitet tett Rassay Károly mellett

„Nem mandátumot lövök kérni, de becsületesen és őszintén kértem Szeged polgáraitól: akarnak-e küzdeni a szabadelvűség eszméjéért“, — mondotta nagy lelkesedéssel fogadott beszédében

„Szeged polgársága a végsőkhöz kitart a liberáliszmus zászlója mellett“

A liberális párt nagysikerű értekezlete és pártvacsorája

(A Délmagyarország munkatársától)
A szegedi liberális párt szombaton este a Zöldföldi hatalmas termében értekezletet tartott. Mintegy kétszáz ember gyűlt össze, hogy meghallgassa Rassay Károlyt, aki szombaton délután Szegedre érkezett.

Dr. Pap Róbert,

a párt elnöke szólalt fel először.

— Rövid idő választ el bennünket attól az időtől — mondotta —, amikor az egész országnak és így Szegednek is meg kell nyilatkoznia abban a kérdésben, hogy milyen álláspontot foglal el az országos politikában; vajjon elfogadják-e a tíz esztendőre tartó rendszert, amely ma is ott áll, ahol tíz esztendővel ezelőtt. Az ország lejtőre jutott és a legnagyobb rohanással közeledik a vég felé. Elérkezett a pillanat ahhoz, hogy az ország lakossága megragadja a sors kerekének küllőit és megkísérelje fellátározni a végzetet.

— Ha körülnézünk Szegeden, látjuk, hogy a városi színházban — nem abban, amelyre oly sokat ráfizettünk — különös színjátszási módot kultiválnak: a színpadok mögött játszanak. Allandóan azt halljuk, hogy különböző tippeket és különböző képviselőjelölteket keresnek. A mi pol-

gármesterünk, egyik jelölt a sok közül, kijelentette, hogy csak abban az esetben vállal jelöltséget, ha a kormány egyik, vagy másik tagja ráparancsol. Hallunk azonban más jelöltekről is. Hát,

miért ez az erőlködés? Hát az egységes párt abban a meggyőződésben él, hogy a lakosság szaporítani fogja az egységes párti képviselőket?!

— Abban a meggyőződésben élek, hogy ami eddig volt, az nem folytatódhat tovább. Nem lehet mindent a világválság számlájára írni, nem lehet tovább a tehetetlenséget ezzel leplezni. Nem nyugszunk addig, amíg ebben az országban a közszabadságok meg nem valósulnak és nem nyugszunk, amíg a jogegyenlőség elve nem érvényesül, amíg Rassay Károly is küzd. Ami konszolidáció van az országban, az Rassay Károlynak köszönhető, Rassay működésével a múltban is, most is elégedettek lehetünk.

— Mindenki — mondotta végül —, aki úgy látja, hogy ez így nem mehet tovább, akik nem akarják ezt a rendszert fentartani, azoknak csatlakozni kell. Ne várjon senki külön hívó szóra, mindenki önként jelentkezzen. (Eljenzés.)

Lelkes tapsok között kezdte meg beszédét ezután Rassay Károly.

Felszólalását többször félbeszakította a lelkes tapsvihar.

— Büszkeséggel tekintek vissza arra az öt esztendőre — mondotta —, amelyet mint Szeged képviselője harcoltam végig, hogy milyen eredménnyel, azt Önök ítélik meg. Nem mandátumot lövök kérni most a magam számára, nem mandátumot jövök kérni, nem állok be azok sorába, akik az egész ország polgárságának megbotránkozására szaladgálnak a mandátum után. En

becsületesen és őszintén kértem Szeged polgáraitól: akarnak-e küzdeni, vagy be akarnak állni az apatikusok szomorú sorába?

Ma az egész országban mandátumvásár folyik. Jelöltek szaladoznak a fórumon. Ha Szeged

polgársága küzdeni akar, akkor nekem itt kell állanom, nekem kötelességem velük együtt felvenni a harcot. Ha a polgárság elfáradt a céltalannak látszó küzdelemben, ha a pillanatnyi előnyt fontosabbnak tartja minden másnál, akkor elbucsuzunk egymástól, de ha küzdeni akar, akkor én melléje állok.

— Engem nem érint az, hogy a kultuszminiszter ur két mandátumot akar elhódítani. Nem érint az, hogy az ajánlásoknál a függés, a terrorizálás, a megalkuvás fogja majd lefőzni azt a lendületet, amely a város polgárait benne van.

Magasabb kötelességteljesítésből vagyok itt.

En csak sajnálom azokat az urakat, akik a hűségük kielégítéséért a polgárságon akar-